

Na beli poti.

Umr! bom nocoj, ako ne srečam Jezusa
na tej samotni beli poti, beli poti.
Ob njej je dosti koč, a ne odpró ti
nikjer, če prosiš jih darú v imenu Jezusa.

Svetló gori mesec, tak bridko iz oken dehti
rožmarin
— jaz plakam v srčni tesnobi, srčni tesnobi...
Hodim li v mrak ali proti nebeški svetlobi?
Bog in gorjé, če izgreši me popotnik Jezus,
človekov sin!

Umr! bom nocoj, ako ne srečam Jezusa.
O, sestre in bratje, pridite vsi, pridite vsi,
jokajmo, molimo, odpustimo si!
Saj ne živi, kdor nima v srcu Jezusa.

Enak sem pelikanu...

Enak sem pelikanu v puščavi,
ki presunljivo o samoti toži,
k življenju mrtvi zarod kliče
in si odpira srčni vir krvavi.
Srcé mi je podobno osuti roži —
lističi na tleh so njene čudežne lepote pričé.

Rad bi priklical rod vesoljni
k srcu svojemu, k studentem luči:
v vetrovih mrzlih moje klicanje umre,
klicarju mlademu se upanje ne spolni.
Ah, komur so bili dani zlati ključi,
da z njimi sebi, drugim raj odpre!

Enak sem pelikanu v puščavi...

KRST PRI SAVICI.

Drugo poglavje iz romana.
F. S. FINŽGAR.

Po dvorani je v majhnih gručah stalo nekaj dijakov. V prvi vrsti pa je sedela gospa Srobotnjakova, pokroviteljica dijaške prireditve na korist Družbe sv. Cirila in Metoda, ob njej župan in še stara, a zato tem bolj ognjevitá narodnjakinja, učiteljica Ana. Z nezlaganim spoštovanjem so prišli h glavni skušnji za dramatiziran Prešernov »Krst«. Marko je bil Črtomir. Ni bila zanj odlika samo to, da so mu dijaki ponudili to junaško vlogo; še vse večja je bila, da ga je zahtevala za soigralca slovita, poklicna tragedinja Sonja, ki je dijakom na ljubo pre-

TURNIŠČE, ROJSTVO. FRESKA IZ 1. POL. 14. STOL.

vzela vlogo Bogomile. V dvorani je bilo med skušnjo slovesno tiho, razen nekaj kritičnih pošepetov med dijaštvom, ki pa je bilo vseskozi obzirno. Marko je junačil, da je bil samega sebe vesel. Potiho ga je skrbelo, kako jo izvozi preko prizora, ki je o njem skrivši sanjal, ga tako težko pričakoval, a se ga zaeno bal. In prišel je.

Marko sedi na skali, opira se na meč, strmi v slap, posluša razgrajanje vodá in mrmra predse svoja razmišljanja. Tedaj se pojavi ribič, za njim duhovni. Marko-Črtomir plane, desnica se oklene mečevega ročaja — a v hipu onemore. Izza debela se posveti sinja obleka Bogomile...

»O sem, na srce moje, Bogomila!« zahrepeni Marko ves čuvstven, da ga je gospa pokroviteljica z vzdihom pospremila. V tistem trenutku že prifrči kot na krilih Sonja-Bogomila izza kulise, razprostre bele roke, na katerih bleste zlati obročki, in se oklene Marka. Marku obvisé roke ob telesu, nekaj zmedenih besedi še zajeclja, prizora na odru je bilo konec, med dijaki se začúje kihanje.